

ще идѣ! ще идѣ! ще бѣдѣ убить! но ты нема да додешъ съ мене; тамъ има опасности безъ слава. Мартинъ Падиля, управительтъ на флота, е мой непріятель; Окампо, когото назначихъ второй подирь мене, е тоже мой непріятель!

— Тѣкмо за туй азъ трѣба да доджъ съ васъ.

— Че кой ще защити наметѣта ми? кой ще подкрѣпи честѣта на фамиліята ни? кой ще покровителствова дѣщерѣхъ ми Кармена. която ще оставѣхъ сираче! Толкози млада, единственна покровителница ще има леля си, сестра ми графиня д'Алтамира, която немамъ на голѣмъ почетъ! Познавате, Фернанде, плана ми за тебе и за дѣщеря ми нема да го предадешъ; обѣщавашъ ли ми са?

— Да, уйчо, заклевамъ ви са, извика благородныйтъ момѣкъ като си протегнѣ рѣката, която признателныйтъ старецъ стиснѣ въ своитѣ.

— И послѣ, приложи военачалникѣтъ, като отриваше една сълза, която му омокри мигачитѣ; и послѣ, подирь нѣколко години, когато ще го допусне възрастътъ ти да влѣзешъ въ свѣтъ, защото имашъ право на туй, че си испанскый *грандѣ* че си баронъ д'Алвайда първый баронъ на царството на Валенція. . . . Припомни си тогасъ което ти днесъ говорѣхъ; защити слабыя ни монархъ отъ придворнытъ му и отъ самага себеси; направи да са почита во всѣко време и предъ сичкыя свѣтъ царското достоинство; защото царѣтъ, каквото и да направи, той е нашъ господарь, нашъ баща. Дѣто е царѣтъ тамъ е и отечеството, и подирь малко отечеството ще бѣде въ опасность. Много непріатели заплашватъ Испанія. . . . Много причины я тласкатъ къмъ пагубата ѣ. »

Но като говоряше, чу са отъ далечъ голѣмъ продължителенъ шумъ.

« Що е ли? попыта старецѣтъ като пресѣче приказката си.

— Нищо, уйчо! наченватъ са приготвяніята за царя и за министра му, които тозѣ вечеръ ще стигнатъ въ Пампелуна. »